

učiní trvalým, nelze poznati, zda nalézací soud vycházel při tom skutečně z předpokladu, že obžalovaný byl si toho vědom, že svým jednáním nakládá bezprávně s penězi proti vůli majitele a že takto zasahuje do jeho právní sféry v tom úmyslu, by si peníze přivlastnil, pokud se týče je za sebou zadržel a by tento stav zůstal trvalým. Tento nedostatek padá tím spíše na váhu, ježto se obžalovaný hájil tím, že krávy Kamilu B-ovi nabízel, že tento však přijetí jich odmítl a že se ospravedlňoval dále tím, že peníze mu B-ou předané prodělal, že pozbyl odmítnutím krav B-ou 1.100 Kč, že zaplatil Josefu P-ovi 2000 Kč, Jakubu A-ovi 1000 Kč, Petru M-ovi 600 Kč, a že posléze na hřibatech prodělal 1000 Kč, jež zaplatil z peněz, daných mu B-ou, který byl při tom přítomen a věděl, že prodělal a platí z jeho peněz. Napadený rozsudek jest tedy v tomto směru stížen zmatkem podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. a ježto zrušovacímu soudu nebylo lze pro tyto vady hned ve věci rozhodnouti, nezbylo než podle §u 288 čís. 1 a 3 tr. ř. zrušiti rozsudek a vrátiti věc nalézacímu soudu s příkazem, by ji znova projednal a o ní rozhodl. Při tom bude nalézacímu soudu kromě okolností již naznačených přihlídnouti zvlášť též k tomu, že svědek Kamil B. připustil, že obžalovanému vzešly nákupem selat pro B-u výlohy v částce 500 Kč, kterou je obžalovaný oprávněn si započísti; je-li tomu vskutku tak, vylučovalo by to u obžalovaného aspoň co do těchto 500 Kč zlý úmysl a bylo by ho co do této částky z obžaloby sprostiti. Toto sprostění nemohl zrušovací soud sám vysloviti, ježto v napadeném rozsudku není po této stránce potřebného zjištění.

Čís. 2804.

Srážka automobilu s motocyklem.

Souběh přečinu §u 335 tr. zák. se správním přestupkem § 55 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák.

Zavinění řidiče, jel-li poblíže křižovatky nepřipustnou rychlostí, stočil s levé strany na pravou a nenaznačil (rukou), kam chce jíti.

Podle § 46 odst. druhý min. nař. čís. 81/10 nesmí býti nikdy rychleji než 6 km za hodinu ježděno na takových místech, kde silnice nemůže býti přehlédnuta, jako zejména na křižovatkách; s hlediska §§ 335, 337 tr. zák. nestačí tu po případě ani nevykročení z mezí přípustné rychlosti, naopak sluší po rozumu všeobecné a základní zásady § 45 nař. voliti rychlost jízdy tak, by řidič byl pánem své rychlosti a jízdu po případě ihned zastavil, by bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována.

S hlediska § 335 tr. zák. se nevyžaduje, by protizákonný výsledek nastal jen činěním neb opomenutím pachatelovým, stačí, vyvolal-li třeba i jen jednu z podmínek, jež měly v zápětí úraz.

Subjektivní skutková podstata § 335 tr. zák. předpokládá, že pachatel nahlížel neb aspoň bez zanedbání povinné náležité péče nahlédnouti mohl, že z objektivních okolností, jimiž byla založena příčinná řada, vedší k ohrožení tělesné bezpečnosti (úrazu), takové nebezpečí plyne.

Zavinění podle § 335 tr. zák. je tu po subjektivní stránce nejen tehdy, když si byl pachatel vědom nebezpečí s jeho činem neb opomenutím spojeného (vědomá culpa), nýbrž i tehdy, když si nebezpečí toho neuvědomil pro nedostatek povinné péče (nevědomá culpa). Trestnost činu v druhém případě nenastává, mohl-li pachatel nebezpečenství poznati jen za použití zvýšené, obecnou míru převyšující pozornosti, nastává však, nepoužil-li pachatel oné pozornosti, které by byl použil vzhledem k povaze činu a konkrétním okolnostem, za nichž čin byl spáchán, každý rozumný člověk, a bylo-li nebezpečenství při použití této pozornosti též poznatelným.

Důvodem pro použití § 290 tr. ř. může býti i pouhý nedostatek zjištění a odůvodnění některé náležitosti skutkové podstaty.

Subjektivní stránka musí býti vždy samostatně zjišťována.

(Rozh. ze dne 27. května 1927, Zm II 523/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Oldřicha P-y do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 15. listopadu 1926, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti života podle §u 335 tr. zák., naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného Františka B-a, zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, pokud se tohoto obžalovaného týče, a podle §u 290 tr. ř., i pokud se týče obžalovaného P-y, dále ve výroku o trestech obžalovaným přisouzených, jakož i výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

I. Ke zmateční stížnosti Oldřicha P-y: Stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 §u 281 tr. ř. a provádí je souhrnně. Napadá předně výrok soudu o rychlosti, jakou obžalovaný jel a jakou zejména při jíždě na křižovatku, tvrdíc, že úsudek svědků, že jel asi rychlostí 60 až 70 km za hodinu, je velmi nedostatečný a klamný, ježto každému chodci zdá se jízda automobilu nad míru rychlou. Tím brojí však stížnost jen nepřípustně proti volnému uvažování průvodů nalézacím soudem a založenému na něm přesvědčení soudu (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Soud uvěřil svědkům a shledal jejich postřeh správným proto, že všichni až na svědkyni R-ovou dovedou rychlost automobilu odhadnouti, poněvadž sami jezdí automobily, pokud se týče je mají. Tento výsledek volného hodnocení průvodů nelze přípustně napadati prostým popíráním nebo uplatňováním protiúvah. Obhajobě obžalovaného, že jel pouze rychlostí 35 až 40 km, soud neuvěřil, jednak vzhledem ke shodným výpovědím průvodních svědků, jednak vzhledem k tomu, že obžalovaný byl již odsouzen jednou pro přestupek podle §u 427 tr. zák. pro rychlou jízdu autem a jednou pro přestupek podle §u 335 tr. zák. pro neopatrnou jízdu. Nehledíc k tomu, nemohlo by obžalovaného ospravedlniti, i kdyby byl jel rychlostí jím tvrzenou; neboť jakmile podle

zjištění nelze mu věřit, že o křižovatce nevěděl, bylo jeho povinností podle §u 46 odst. druhý min. nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., by zmírnil jízdu na 6 km, po případě pod 6 km, ježto podle rozsudkového zjištění jde o křižovatku zvláště nebezpečnou. Za tohoto stavu věci nemusil se soud v rozsudku obíratí obhajobou, obžalovaným teprve při posledním přeličení uplatňovanou, že auto, kterým tehdy jel, není ani zařízeno na rychlost svědky tvrzenou. V důsledku toho nebylo ani potřeba prohlédnutím auta zjišťovati, na jakou rychlost je zařízeno; dotyčnou výtkou nedoličuje ostatně stížnost neúplnost soudcovského výroku podle čís. 5 §u 281 tr. ř., nýbrž neúplnost řízení, jemuž čeliti bylo příslušnými důkazními návrhy (čís. 4 §u 281 tr. ř.). V zásadě má stížnost pravdu, že pouhé nešetření předpisů pro jízdu automobily, to jest předpisů ministerského nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., je toliko správním přestupkem, trestným podle §u 55 nař., arci za předpokladu, že nenastalo žádné konkrétní nebezpečí; přehlíží však, že v souzeném případě neklade se obžalovanému za vinu pouhé nešetření oněch předpisů, tudíž pouhá rychlejší než přípustná jízda sama o sobě, nýbrž nepřípustná jízda v souvislosti s tím, že jí byly poškozeny právní statky §em 335 tr.zák. chráněné. Vytýká-li stížnost, že se nalézací soud neobírá tou rozhodnou okolností, jaké důsledky v souzeném případě měla rychlá jízda a pokud tato rychlá jízda zavinila srážku, pokud se týče neštěstí, vznáší výtku neoprávněnou. Vyslovujeť soud, že ke srážce, jež skončila smrtí, pokud se týče lehkým zraněním lidí, došlo proto, že oba obžalovaní P. a B. nešetřili (neužili) všech předepsaných opatrností, a vidí u P-y nešetření předepsaných opatrností v tom, že jel poblíže křižovatky nepřípustnou rychlostí, stočil s levé strany na pravou a nenaznačil rukou, kam chce jeti. Aby byla přesně zjišťována míra zavinění obžalovaného na srážce a nehodě, nebylo pro otázku přičitatelnosti zapotřebí. Stačí, že zavinění tu vůbec je. Vnitřní rozpor, po případě nejasnost tkví prý v tom, že soud na jedné straně přiklonil se k názoru znalců, že srážka byla zaviněna obžalovanými proto, že oba ztratili rozvahu, na druhé straně však vyslovuje, že ke srážce došlo z té příčiny, že obžalovaní neužili veškeré předepsané opatrnosti. Než o vytýkané vadě nemůže býti řeči, přihlíží-li se k úvahám znaleckého posudku a rozsudku v jejich celistvosti a vnitřní souvislosti a nevytrhávají-li se z jejich celého souboru jednotlivé věty a výrazy a neposuzují-li se samy o sobě. Neboť přes to, že se v posudku mluví o ztrátě rozvahy, je posudek naprosto nepochybným v tom jedině rozhodném směru, že obžalovaní zavinili nehodu rychlou, pokud se týče neopatrnou jízdu, a po této stránce nezavdává ani rozsudek důvodu k pochybnostem. Vůči tomu pozbývá půdy dovozování stížnosti, že vzhledem k posudku znaleckému, že obžalovaní ztratili rozvahu, jsou po stránce subjektivní vlastně vyviněni. Uplatňuje-li stížnost, že výrok soudu, že obžalovaní nezachovali předepsané opatrnosti, je rčením jednak všeobecným, jednak nejasným a neúplným z té příčiny, poněvadž se tam vůbec netvrdí, jakým konkrétním činem obžalovaní předepsanou opatrnost překročili, pokud se týče ji nedodrželi, má výtku tato svůj vysvětlitelný dů-

vod v tom, že stížnost lpí na jednotlivých slovech, aniž podle povinnosti přihlíží k ostatnímu obsahu rozsudku. Stížnost spatřuje neúplnost dále v tom, že soud nevyslovuje v rozsudku, kdy obžalovaný měl dávatí znamení směru a nedával je. Stížnost je neodůvodněna. Bereť soud za prokázáno, že obžalovaný od předního rohu prvního senníku Z-y (směrem ke S.) stočil automobil s levé strany silnice na pravou, aniž rukou naznačil, kam chce jeti. Z tohoto zjištění plynou určité odpovědi na otázky, jež stížnost klade. Tvrdí-li v této souvislosti stížnost, že obžalovaný o křižovatce nevěděl a že neměl proto příčiny dávatí znamení směru, zvláště když se nestáčil a jel přímo, brojí jen nepřípustně proti opačným a po zákonu (§ 270 čís. 5 tr. ř. odůvodněným zjištěním rozsudkovým. Neuznal-li soud obhajobu obžalovaného správnou, nemusil se jí obíratí s toho hlediska, jaký význam jí sluší přičítati při uvažování viny podle §u 335 tr. zák. Námitka, že není vůbec bezpečně zjištěno, že obžalovaný jel po pravé straně silnice, přičí se zjištěním rozsudkovým, podle nichž, jak již uvedeno, obžalovaný od předního rohu prvního senníku Z-y stočil se s levé strany silnice na pravou, aniž rukou naznačil, kam chce jeti. K dalším vývodům, jimiž stížnost chce dokázati, že šlo vlastně jen o nešťastnou náhodu, nelze přihlížeti, ježto stížnost nedbá jedině směrodatných zjištění rozsudkových a zejména onoho, že obžalovaný o křižovatce věděl a že přes to jel zcela nepřípustnou rychlostí, která, vezme-li se za podklad jen vlastní udání obžalovaného, převyšovala mnohonásobně rychlost 6 km přípustnou podle druhého odstavce §u 46 nař. min. Bez důvodnou zmatečnící stížnost náleželo proto zavrhnouti.

II. Zmatečnící stížnost Františka B-a, dovolávající se rovněž důvodů zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř., namítá po právní stránce, že přestoupení právní normy samo o sobě, — stížnost míní tu ministerské nařízení z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., — není ještě zaviněním ve smyslu trestního zákona, tu ve smyslu §u 335 tr. zák. Bylo však již vyloženo, že obžalovaným neklade se za vinu pouhé překročení předpisů ministerského nařízení, nýbrž v souvislosti s tím zavinění na smrti, pokud se týče tělesném poškození osob, a že nalézací soud dovozuje zavinění to u stěžovatele bez právního omylu z nedovolené rychlosti jízdy na křižovatce, místě to označeném znalci za velmi nebezpečné. Nelze souhlasiti s názorem, že pouhé přestoupení předpisů o rychlosti motocyklu obžalovaného jest úplně mimo okruh těch příčin, které zavinily srážku, ježto prý je nepochybno, že ke srážce by bylo došlo, ať obžalovaný vyvinul rychlost jakoukoli, a že vlastní příčinou nehody bylo, že automobil P-ův změnil v rozhodné chvíli směr a vrazil následkem toho do motocyklu stěžovatelova. Je nepochybno, že předpisy řečeného ministerského nařízení jsou vydány z důvodů bezpečnostních a mají ten význam, že, jsou-li dodržovány, je tím poskytnuta záruka pro větší bezpečnost provozu jízdných silostrojů. V důsledku toho dlužno za to míti, že podle lidského dohadu by ke srážce a nehodě nebylo buď vůbec došlo aneb aspoň ne v takové míře, kdyby obžalovaní byli se řídili předpisy nařízení. Nařízení to stanoví pak v dru-

hém odstavci Šu 46, že nikdy rychleji nežli 6 km za hodinu nesmí býti jezděno na takových místech, kde silnice nemůže býti přehlédnuta, jako zejména na křižovatkách. O obžalovaném B-ovi zjišťuje soud, že si uvědomil onu křižovátku, označenou znalci za zvlášť nebezpečnou, že však přes to nezmírnil rychlost na předepsanou míru, naopak jel dále rychlostí 15 až 30 km. Nad to dlužno stížnosti připomenouti, že po případě nestačí ani nevykročení z mezí přípustné rychlosti, že naopak sluší po rozumu všeobecné a základní zásady Šu 45 voliti rychlost jízdy tak, by řidič byl pánem své rychlosti a jízdu po případě ihned zastavil, by bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována. A takovou zvláštní okolností byla tu neobyčejná nebezpečnost křižovatky, jíž nejen pro obžalovaného P-u, nýbrž i pro stěžovatele byla dána situace, jež vyžadovala, by i jím vynaložena byla zvláštní pozornost, opatrnost a ostražitost, která se projevit měla zejména v tom, že měl jízdu zmírniti na předepsaných 6 km, po případě na míru ještě nižší, zvláště když nemohl pozorovati, zda po silnici ze S. vedoucí neobjeví se náhle nějaká překážka, s níž měl na každý způsob počítati. Kdyby se obžalovaný byl tak zachoval a byl volil takový stupeň rychlosti, že by byl při postřehnutí překážky býval s to zaraziti vozidlo ihned, byl by sprostěn zodpovědnosti, i kdyby přes to bylo ke srážce došlo. Poněvadž se však nezachoval tak, jak nebezpečná situace naléhavě kázala, naopak jel rychlostí, přípustnou míru mnohokrát převyšující, jednal proti předpisům a neopatrně a dopustil se zavinění, jež mělo v zápětí, že, jak soud správně dovozuje, stěžovatelův motocykl narazil na auto velmi prudce. Tím je zároveň prokázána stížností postrádaná příčinná souvislost mezi stěžovatelovým jednáním a neštěstím, poněvadž, kdyby se byl stěžovatel zachoval tak, jak vyloženo, nebylo by podle lidského dohadu k neštěstí buď vůbec došlo neb aspoň ne v tom rozsahu. Tuto příčinnou souvislost bere i soud za prokázánu; praví, že proto, že obžalovaní nepoužili předepsané opatrnosti, došlo ke srážce, jež skončila smrtí, pokud se týče lehkým zraněním lidí. Na zodpovědnosti stěžovatelově nemění ničeho, že na nehodě má vinu i spoluobžalovaný P., poněvadž k trestnosti podle Šu 335 tr. zák. se nevyžaduje, by protizákonný výsledek nastal jen činěním neb opomenutím stěžovatele samotného, naopak k jeho zodpovědnosti stačí, když sám vyvolal, byť i jen jednu z podmínek, která měla v zápětí úraz. Uplatňuje-li stížnost, že se soud obírá pouze rozborem ministerského nařízení a omezuje se na zcela všeobecné úvahy, nebera zřetele na skutečnou situaci, má tato výtká proti sobě obsah rozsudku; ostatně stačí poukázati k tomu, co bylo již uvedeno pod I., kde je také vyloženo, jak se obžalovaný v rozhodném okamžiku měl zachovati; i soud uvádí svým poukazem na předpisy ministerského nařízení, jak obžalovaný postupovati měl, by neuvalil na sebe trestní zodpovědnost. Z toho, co uvedeno plyne, že bezpodstatnou je výtká, činěná rozsudku podle čís. 5 Šu 281 tr. ř., že neuvádí důvodů pro příčinnou souvislost jednání obžalovaného s nastalým výsledkem a že neodůvodnil, že rychlá jízda stěžovatelova byla aspoň spoludů-

vodem nehody. V tomto směru není tedy zmateční stížnost opodstatněna.

Naproti tomu nelze jí upřít oprávnění, pokud z důvodu čís. 5 Šu 281 tr. ř. vytýká, že nalézací soud dospěl k odsuzujícímu výroku způsobem vadným, neodůvodniv vůbec výroku o subjektivním zavinění obžalovaného. Rozsudkový výrok napadeného rozsudku shledává trestní zavinění obžalovaného v tom, že jel rychle motorovým vozidlem na křižovatce a že se tím dopustil jednání, pokud se týče opomenutí, o němž již podle jeho přirozených následků, které každý snadno poznati může, pokud se týče podle svého stavu a povolání mohl nahlédnouti, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečnoství života, zdraví nebo tělesné bezpečnosti lidí, při čemž z jednání toho vzešlo lehké poškození na těle Františce K-ové a Ludmile J-ové a smrt Ladislava Č-a. V rozsudkových důvodech není však vůbec zjištěno a odůvodněno, zda obžalovaný z toho kterého s hledisek Šu 335 tr. zák. nahlížel neb aspoň beze zanedbání povinné náležité péče nahlédnouti mohl, že z objektivních okolností, jimiž podle názoru nalézacího soudu byla založena příčinná řada, vedší k ohrožení tělesné bezpečnosti a úrazu oněch žen jakož i ke smrti Ladislava Č-a, takové nebezpečí plyne. Pouhé zjištění, že bylo povinností B-ovou, by upravil svou rychlost a se připravil na možné překvapení tak, by v každém okamžiku stroj ze sféry nebezpečí odstranil, nestačí k odůvodnění subjektivního zavinění. Nalézací soud nevidí trestné zavinění v tom, že obžalovaný mohl již podle zvláště vyhlášených předpisů nahlížeti výsledek svého jednání, a nelze důvodně tvrditi, že nalézací soud onu předvídatelnost u obžalovaného, používajícího silostroje, pro jehož používání jsou z bezpečnostních ohledů vydány zvláštní předpisy, obsažené v ministerském nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., předpokládal proto, že zákon stojí na stanovisku, že ony zvláště vyhlášené předpisy sprostředkují pro vinníka rozpoznání nebezpečnosti jednání, přičicího se vydaným předpisům, neboť z rozsudkových důvodů nelze usuzovati, že nalézací soud vycházel z onoho předpokladu. Náležitě po formální stránce odůvodněného zjišťovacího výroku v naznačeném směru bylo však třeba, neboť zákon činí v Šu 335 tr. zák. zodpovědným za jednání neb opomenutí, o němž pachatel může nahlížeti, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti ohrožení lidské bezpečnosti, nastalo-li z toho těžké poškození nebo smrt člověka. Neměl tedy nalézací soud přestávati na tom, že zjistil objektivně, které byly tu zdroje ohrožení lidské bezpečnosti, nýbrž měl se také vysloviti o tom, zda obžalovaný předvídal neb alespoň při rychlosti jím uváděné mohl předvídati, že právě na pravé straně silnice se setká s automobilem spoluobžalovaného Oldřicha P-y, který původní správný směr jízdy změnil teprve ve značné blízkosti místa srážky, a zda a na jakou vzdálenost mohl usouditi na změnu směru jízdy automobilu jakož i o tom, zda si obžalovaný alespoň při náležité pozornosti mohl uvědomiti, že za daných okolností z jeho jednání nebo opomenutí může nastati onen konkrétní ohrožující stav, jenž pak vyvrcholil ve skutečnou škodu lehkým úrazem K-ové a J-ové a smrtí Ladislava Č-a. Za-

vinění podle §u 335 tr. zák. je tu po subjektivní stránce nejen tehdy, když si byl pachatel vědom nebezpečí s jeho činem neb opomenutím spojeného (vědomá culpa), nýbrž i tehdy, když si nebezpečí toho neuvědomil pro nedostatek povinné péče (nevědomá culpa). Trestnost činu v druhém případě nenastává tedy tehdy, mohl-li pachatel nebezpečenství poznati jen za použití zvýšené, obecnou míru převyšující pozornosti, nastává však, nepoužil-li pachatel oné pozornosti, které by byl použil vzhledem k povaze činu a konkrétním okolnostem, za nichž čin byl spáchán, každý rozumný člověk, a bylo-li nebezpečenství při použití této pozornosti též poznatelným. Poněvadž se nalézací soud neobíral náležitým způsobem subjektivní vinou obžalovaného s důležitého hlediska, že byla pro automobil P-ův volná levá strana silnice a že by snad vůbec nebylo došlo ke srážce, kdyby byl jel P. po levé straně silnice, jak to odpovídá silničnímu řádu moravskému, bylo zmateční stížnosti obžalovaného B-a vyhověti, napadený rozsudek jako zmatečný zrušiti a věc vrátiti nalézacímu soudu, by ji ohledně tohoto obžalovaného znova projednal a o ní rozhodl.

Okolnosti ty nebyly sice uplatňovány ve zmateční stížnosti P-ově, poněvadž však tytéž důvody, na nichž se zakládá opatření zrušovacího soudu ve prospěch B-a, prospívají též spoluobžalovanému P-ovi, bylo nutno podle §u 290 tr. ř. z povinnosti úřední tak postupovati, jako kdyby dotčený důvod zmatečnosti byl uplatněn i co se týče tohoto obžalovaného. Nezbytně jest totiž zapotřebí, by i u tohoto obžalovaného otázka subjektivního zavinění byla vyřešena. Nelze snad namítati, že nevádí, že nebylo v rozsudkových důvodech výslovně zjištěno a odůvodněno, že obžalovaný P., který je autodopravcem a nešetřil předpisů ohledně rychlosti jízdy, mohl nebezpečnost svého jednání nahlížeti, ježto jde o zákonný předpoklad, k němuž dlužno vždy přihlížeti. Subjektivní stránka musí býti vždy samostatně zjišťována a nelze žádným způsobem nahraditi příslušné zjištění.

Čís. 2805.

Rozdíl mezi pokusem a pouhým přípravným jednáním není v tom, jak dalece se činnost přiblížila k trestnému cíli, nýbrž jedině v tom, zdali zlý úmysl, přes to, že trestného cíle nebylo dosaženo, nalezl v předsevzaté činnosti zřetelného vyjádření.

(Rozh. ze dne 30. května 1927, Zm I 70/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 10. ledna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 173, 174 II. c) tr. zák., mimo jiné z těchto